

EL BORINOT

Any III - Núm. 66

26 febrer 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

— Es clar, no passa res!

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 - BARCELONA Teléf. 813-S. P.

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES MARCA "LA GERMANA"
PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS

PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO

- 24 i 26. Sastre, modisto i Camiseria-BAS I TARRIDA
 » 33. Gavineria.-AMERICAN MACHINE.
 » 34. Institut Musical.-Acadèmia Ardevol.

CARRER CORTS CATALANES

- Núm. 614. Peleteria «LE RENARD»
 » 460. «Bombeta Minerva»-Radio-Telefonia.
 » 451. Instal·lacions elèctriques, aigua i gas.-
 RAFEL SALA.

CARRER CLARIS

- Núm. 102. Blau Catalunya.-J LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS

- Núm. 72. CASIMIR VICENS.-Ceràmica i rajoles.

CARRER MUNTANER

- N.º 65 Ribas i Ferrer. Bib. Regina Novetes escullides

CARRER CONDE ASALTO

- N.º 15. Mobles a plazos i comptat.-JOSEP MACIÀ.
 » 95. «LA CORONA» Braguers, Vies urinàries.

CARRER BOTERS

- N.º 4 F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL

- N.º 1. C. FONT. Mantons Manilla i Mantellines.
 » 9. Llaneria y Sederia.-CASA PUIG.
 » 17. Sederies y Llaneries. Trémola.
 28, pral. J. COSTA.-Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI

- 2 i 4 Raspalleria Moderna - FERRÁN MAURI.
 » 7. Vels i Mantons.-ANTIGA CASA SALA.
 » 11. Articles de Pell.-J. SAUCH.
 Núm. 3, 2.º SASTRE.-L. MIR.
 » 14. Art. Fotogràfics.-S. COSTA.
 » 14. Fca. Plisats.-BRUTAU I MOXO.

CARRER BALMES

- RADIO-ELECTRIC. Manufactures, Balmes, 126

RAMBLA DE CATALUNYA

- N.º 124 Instal· bones i barates.-Barnadas i Espinet.
 » 15. Pel·leria «La Siberia»-J. TICO
 » 20. Perruqueria.-J. MAYMO.
 » 42. Bar.-LA PAGESA DE LA RAMBLA.

CARRER DE LA BOQUERIA

- 36 i 38. Camiseria.-RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA

- N.º 2 1.ª Lligas i Tirants CATALONIA

CARRER VILA-VILÀ

- Núm. 66 Palla i Aulals JOSEP CATALÀ

CARRER PORTAFERRISSA

- N.º 22 Gavineria i perfumeria.-VDA DUCHEIN.
 » 25 Camiseria A. B DE CORNELLA

CARRER ARIBAU

- N.º 29 i 31 Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA

- N.º 18. Art. Fotogràfics i Radio.-PÉREZ i SALAT.

CARRER JOVELLANOS

- Núm. 4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.-E. Pícazo.

RONDA SANT ANTONI

- N.º 60. OLLA EXPRESS -Detalls a Import Acar.
 » 76 Billars patentats Xifré.-«LA ACTIVA».

CARRER SALMERÓN

- N.º 140. Articles fot. i radio.-V. CALDÉS ARUS.
 » 193 Làmp. Elect i radio -RAMON RABASA.

DIAGONAL

- Núm. 460. «Radio Iris».-J. B. MODOLELL.

Radio-Telefonia i Electricitat

Taller electro-mecànic
Llum-Força-Calefacció

Pere del Valle

Corts Catalanes 580
BARCELONA

**A totes les
llibreries**

**LA VIDA DE
LLATZER
DE TORMES**

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

2 pessetes

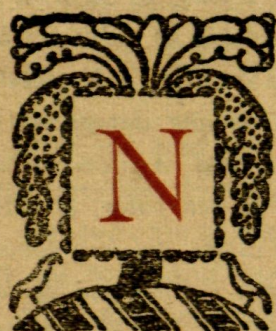

Enterramorts primer:—No sé què diable fan aquests nyèbits; enterren el Carnestoltes. ¡Cada any una vegada.

Enterramorts segon:—Jo em penso que nosaltres en sortirem amb una vegada.

Enterramorts primer:—I és clar, home! cada u del seu ofici.

LES ORELLES DE LA PRIMAVERA

o és prematur, no, parlar de la primavera. Es clar que encara som en hivern, i que justament aquests darrers dies missenyor el fred ens ha obligat a suportar la fèrula de la seva despòtica senyoria, com als millors temps de l'absolutisme. Què us diré: la història es repeteix. Hi ha hagut, per això, una extensa rebrotada de penellons i de tos. Però també haureu pogut observar en mantes feso-mies l'aparició i la rebrotada d'aquelles brometes que fa la sang en venir la primavera. Això vol dir que ja apunten les orelles de la primavera.

De tota manera l'indici més palès i suggestiu del pròxim adveniment d'aquesta madona, que fa sospirar els poetes, les taquí-mecanògrafes, les metristes, les elegàncies aristocràtiques i les cuineres, l'indici més palès i suggestiu, dèiem, no són pas les clapes i les erupcions. Per nosaltres la demostració més colpidora del veïnatge de la primavera és una altra. Veïam.

Havíeu sentit a parlar, oi? ja fa temps, d'un tal Romanones, i d'un tal Bugallal, i d'un tal Vizconde de Eza, etc., etc. Us crèieu que aquests individus jeien arreconats, com uns troncs morts. En efecte, era així. Però veus-aquí que tot d'una aquests troncs, que semblaven morts, comencen a moure's, donen senyals de sentir unes frisanques que els fan bellugar... Què és això, si no la influència de la primavera? Nosaltres, almenys, no sabríem explicar-nos-ho d'una altra manera.

Sols a una causa ian profundament poderosa i tan renovelladora i vital com la primavera, capaç de fer florir troncs morts i àdhuc pedres, podem atribuir que aquelles rampoines suara esmentades es tornin a embotir, s'inflin de bell nou, com els bordons dels arbres vivents, i ens amenacin d'esclatar un altre cop, després de quasi un parell d'anyades de mort.

No endebades al fustam que cobreix la façana dels anuncis de la Rambla de Canaletes hom llegeix: «Què va a passar en esta valla?». Ah! per fi és arribat el moment: per fi passa alguna cosa. Amb el Carnaval ens ha vingut; no podem blasmar aquest Carnaval, on hom ha tirat la casa per la finestra.

En més d'una avinentesa havem expressat les nostres càlides simpaties per aquest tipus galan de ronda que es diu el Conde de Romanones. Secretament havíem servat tothora l'esperança que ell fóra el clown benèfic que ens alliberaria del marasme del tedi i de l'ensopiment. Escadusserament havíem hagut d'anar a raure a un don Santi de Vilafranca, al mecus i als tòtils d'Olot, als «ahí me las den todas» de Sitges, i als orfila i esdrúixols d'Igualada, per anar passant el temps, peiximinuti, xanguet inofensiu, a manca d'altra cosa. Ara l'hora és arribada que potser podrem anar arreconant aquests pallassets comparses, per fruit de la superior estètica d'aquest super-golfo de Velázquez que es diu Conde de Romanones i d'aquestes «acémilas lloronas» que es diuen Bugallal i Vizconde de Eza.

Reeixiran? No reeixiran? Ignorem com està el «tinglado» per dins. Tampoc no ens interessa de saber-ho. La farsa entre bastidors vista perd el noranta nou, per no dir el cent per cent del seu interès. Preferim de veure-la del pati estant, o encara que sigui al galliner. Els actors de la farsa no són menyspreuables, tenen suficients títols, acadèmics i tot. I si la cosa tira endavant, aviat veurem com hi surten també a tot estirar en l'acte segon, els boteruts de Cierva, Melquíades, Bergamín, Maura i Sánchez Guerra (aquests dos encara que sigui en concepte d'advocats del diable).

Oh! els titelles enyoren els aplaudiments del respectable públic. Ara jo, després de les provatures que hem anat mig veient, si la representació de la farsa «no guixa» no serà per manca de voluntat dels protagonistes.

Hauríem d'atribuir-ho a causes agenes a llur voluntat. Car és sabut que en les obres de teatre també intervé la censura.

FLEURY

INDISCRECIIONS

"EL CINC D'OROS"

NI rastre, de la vella política, decididament. Va de debò. Adhuc les coses més tocant a terra seran fetes desaparèixer, com és ara "el cinc d'oros", que ja no pot ésser-ho més, tocant a terra.

Ei! gent de la ploma! poetes! Que dormiu? Ni una estrofa, baldament només sigui que una estrofa, d'elegia no sortirà de la vostra lira, davant la desaparició d'aquesta tradició barcelonina? Serà esborrat "el cinc d'oros" i en serà perduda per sempre la recordança? No val això! Després direu si la gent enyora els temps d'abans, si troba que abans hom ho feia millor. Té raó.

Abans, ja hi hauria hagut un Víctor Balaguer, per exemple, que n'hauria detallat la seva estructura, topografia i orientació, el seu significat. Les generacions a venir haurien pogut trobar a les pàgines del dietari ciutadà la vida i miracles, to-

tes les circumstàncies, els ets i uts de la monjoia que desapareix. Ara anem veient que "el cinc d'oros" es perd, i ni una ploma no descriu la seva situació dins la xarxa de carrers de la ciutat.

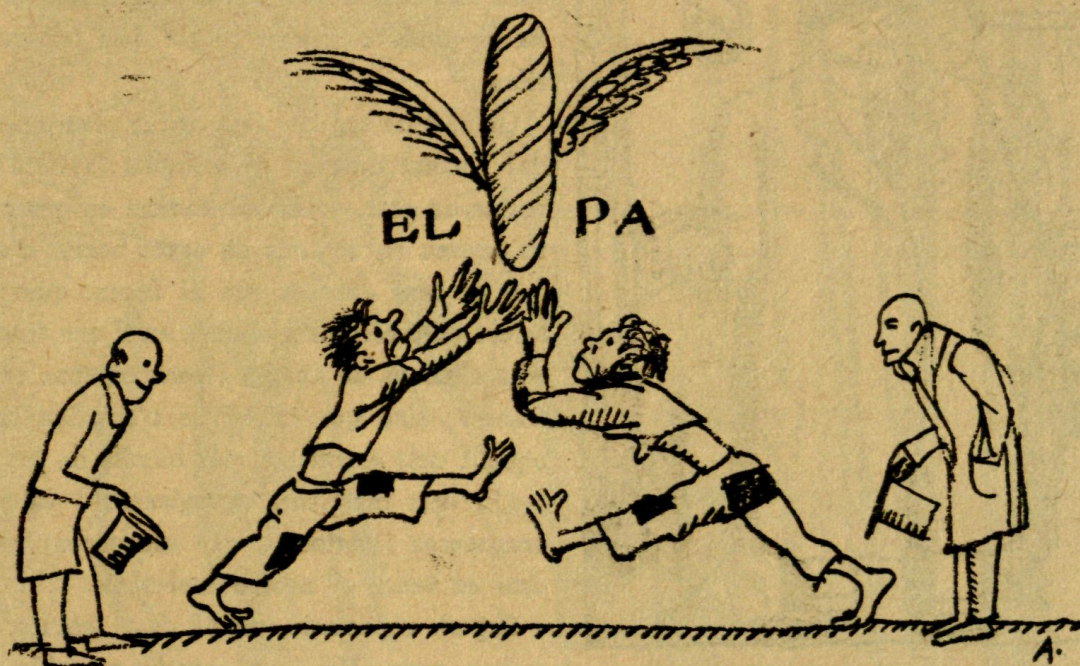
Allí, a la cruïlla del Passeig de Gràcia amb la gran via Diagonal, "el cinc d'oros" és escorxat i anorreat, i l'absoluta indiferència no deixa sentir ni una mica de veu de cap amador de la ciutat.

Que per ventura us va bé que desapareixi? Digueu-ho, digueu almenys això. Agafeu-vos-ho com un símbol. El símbol és ben palès; el cinc d'"oros" és un punt de les cartes, del joc; doncs ja ho teniu: en remembrança i celebració de la desaparició absoluta del joc, ço que vol dir la transformació dels costums i el millorament innegable de la vida social, hom fa desaparèixer àdhuc "el cinc d'oros" que hi havia estès, com una provocació, al capdamunt del Passeig de Gràcia.

Ja està!

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

TAF

Carrossa que vàrem trobar a mancar a la Rua.

SETS I VUITS

**AQUEST NUMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA MILITAR**

A la rua hom veié una carrossa amb tot de noies vestides de rosa, que eren una monada.

Ah! però diu que eren noies distingides, encara que no ho semblessin.

Un hom no es pot fiar de les apariències.

A la rua també hi havia una cosa que donava a dir, era la carrossa dels tramvies.

Ja és de tenir fetge! així esmercen els diners; i així van com van els carretons.

Els estudiants ens tenen sempre guanyat el cor. La llur carrossa a la rua estava d'allò més bé. Sobretot les carabasses semblaven que ni pintades.

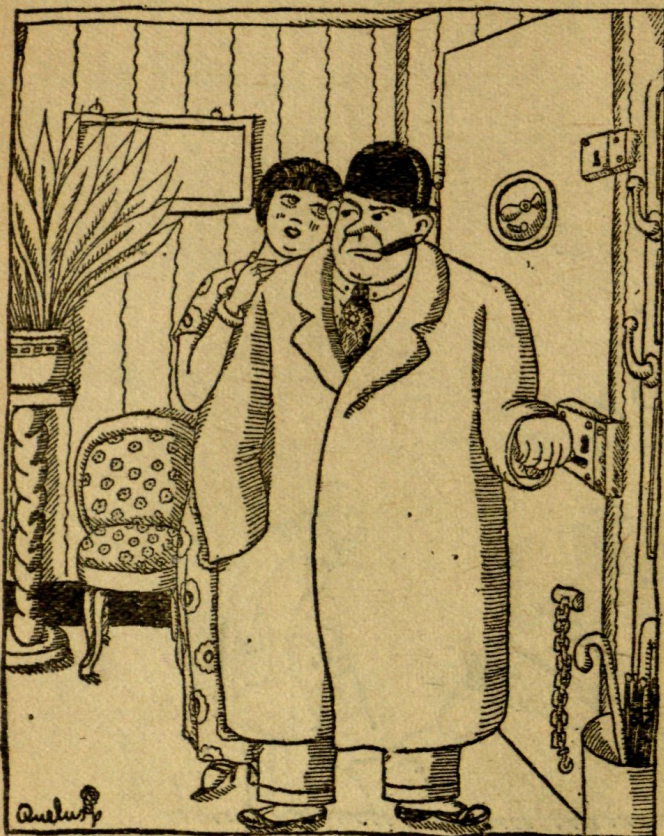
I qui són aquestes carabasses?

El senyor Pich i Pon (Don Jan) també hi era, a la rua. La disfressa a penes se li coneixia; semblava un senyor.

Com a record, duia unes tiretes de la bandera republicana.

Diu que han estat descoberts uns gasos asfixiants que guareixen la bronquitis.

Es clar: si asfixien, i maten, a on va a parar la bronquitis! no se'n canta gall ni gallina. Naturalment.

ELS BONS CONSELLS DE L'ESPOSA

—Au, vés, i deixa't de cabòries: del que et diguin no et creguis més que la meitat... Ah, tu, m'hauries de donar un bitlletet de cent...

—Te'l donaré de 50: compleixo el consell.

Després de Carnaval

JA ha passat el Carnaval. Oh, i que ens havem divertit! Si gran fou la festa de Calditas, gran fou la festa del Passeig de la Desgràcia (ara té aquest nom, d'ençà que, recentment, n'ha hagudes de sofrir tantes), abans vulgarment conegut amb el nom de Passeig de Gràcia.

—Vaya, nene, no me digas: cuanta elegancia.

—Y qué monísimas que estàn!

Aquestes expressions, moltes vegades les vàrem sentir, durant la nostra passejada, i això que va durar ben poca estona.

Especialment allò de les "monísimas", ho sentirem a dir molts camins. "Ja—pensàvem—ja: vaja, s'ho coneixen".

* * *

Barcelona pot apuntar-se un nou triomf (no ens referim al Barcelona fútbol, el triomf del qual,

és evident—per les mateixes contrarietats que ha de patir—que segueix endavant, marcant una filera de triomfs que fan denteta); ens referim a Barcelona ciutat, o a Barcelona aduar, que potser fóra més exactament dit. Aquest Carnaval l'acaba de posar el primer rengle dels pobles superiors.

Quina cosa tan ben feta, quina cosa tan reeixida! Quanta de gent se n'omplia la boca! I en parlar de gent, volem dir tothom en general; no us penseu no sols els de cases bones, d'aquells que de tant en tant van al Liceu, que prenen seient de preferència al cine, en fi que tenen pianola almenys de lloguer i coneixen una mica de francès; sinó que també se n'omplien la boca aquells dels estaments més humils de les portes, i dels murcians, cartaginesos i valencians, aragonesos i tortosins, que esdevenien boca-badats en veure el superb espectacle.

Superb espectacle, diem? Sí, i encara potser restem curts. Més que superb, magnífic, colossal, apoteosical.

* * *

De les disfresses, ja no en parlem. Allò era gust exquisit. Hi havia un bé de Déu de llaunífers que encisava, i de pallassos un sens nombre.

* * *

Després de les grans festes resta, naturalment, una mena de ròssec de melangia. Conseqüències de l'enfitament... La sort que potser la quaresma, que fa anar una mica prim, ho adobarà poc o molt.

Ara hom farà veure que segueix la quaresma: vós direu! Això també és de to i fa de gent d'ordre.

BT

- Senyoreta: aquí té el retrat.
— Ah, però hi manca la color de les galtes.
— Això ho deixava per vostè: ho sabrà fer millor.

L'última rialla d'un «burro»

Poesia basada en una tradició del campanar de Reus, presentada a uns Jocs Florals humorístics.

Según cuentan las historias
dalt del nostre campanar
un llecsó tan gros hi havia
que a la gent feia badar.

Del llecsó, doncs, precisava
ocupar-se'n sèriament;
per xò el Batlle reunia
en ple tot l'Ajuntament.

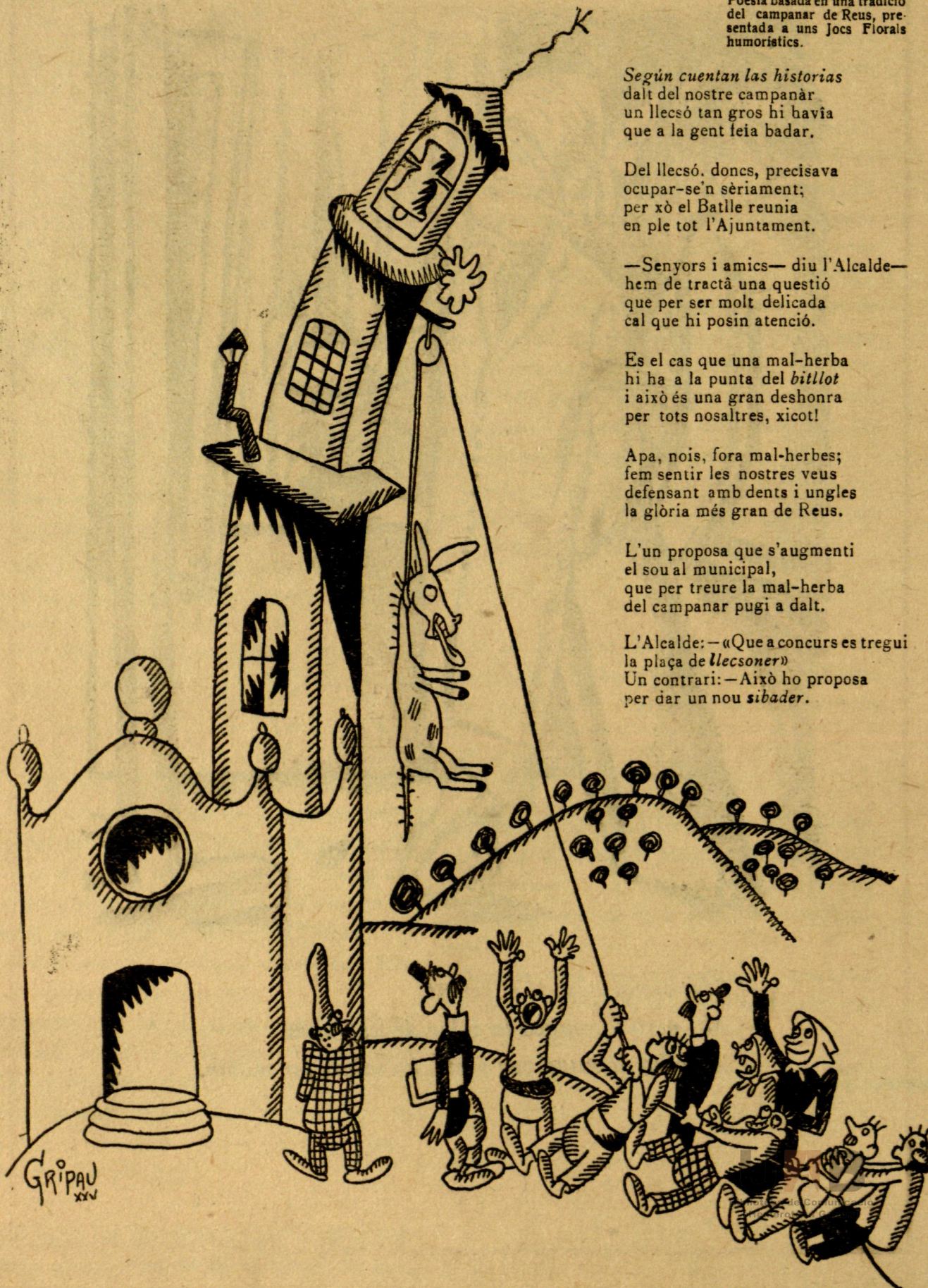
—Senyors i amics— diu l'Alcalde—
hem de tractà una qüestió
que per ser molt delicada
cal que hi posin atenció.

Es el cas que una mal-herba
hi ha a la punta del bitllot
i això és una gran deshonra
per tots nosaltres, xicot!

Apa, nois, fora mal-herbes;
fem sentir les nostres veus
defensant amb dents i ungles
la glòria més gran de Reus.

L'un proposa que s'augmenti
el sou al municipal,
que per treure la mal-herba
del campanar pugi a dalt.

L'Alcalde: —«Que a concurs es tregui
la plaça de llecsoner»
Un contrari: — Això ho proposa
per dar un nou sibader.

—«Que es mengi el llecsó l'Alcalde!»—
 diu un tranquil—«Animal!
 —crida l'Alcalde. Apa, guàrdies,
 treieu d'aquí a aquest morral!»

I es senten mil amenaces.
 tanta gatzara i tants crits,
 que els *cipals* i guarda-termes
 tremolen esporuguits.

Per fi, després de propostes
 i més propostes que es fan,
 és acceptada una idea
 molt lluminosa, molt gran.

L'ha tinguda un *prohombre*
 més petit que un caganíu,
 qui s'aixeca, s'arremanga.
 s'escura la gola i diu:

—«Aparteu les criatures,
 fora crits, fora raons,
 puix jo he trobat la manera
 d'acabà amb tots els llecsos.

Posarem una corriola
 dalt mateix del campanar,
 i a que es mengi la mal-herba
 un *burro* hi farem pujar»—

De seguida mans a l'obra,
 la corriola pugen dalt;
 una corda ben gruixuda,
 ja està tot a punt, caball!

A una punta de la corda
 fan un nus escorredó
 i hi lliguen pel coll al *burro*
 que s'ha de menjà el llecsó.

A l'altre cap de la corda
 s'hi agafen els concejals:
 —Estireu fort, fills meus—diu
 l'alcalde per animà'ls.

I els bons patricis estiren
 i van pujant l'orellut;
 i la gent està amatent
 als moviments que fa el ruc.

En sec, cridant, diu l'alcalde
 al públic, que està impacient:
 —¡Mireu, xics, el ruc ja riu
 treu la llengua de content;

fa ganyotes i els bigotis
 es llepa de satisfet.
 Estireu força la corda!
 Apa, xics, amunt! Ja hi és!!

Sí, ja és dalt; mes, la mal-herba
 el *burro* no es va menjar
 perquè... ¡veieu si és ben rar!
 el pobre...mori escanyat.

Cebes sabadellenques

A Sabadell, com a tot arreu, la sogra és i ha estat el rau-rau del jovent.

Fins suara la mania a la sogra ningú no l'ha negat, tant, que si per curiositat arribés a organitzar-se una festa de simpatia a les sogres no s'hi aplegarien gendres ni joves, encara que els asseguressin el *mannà*.

Això no obstant, es presenten fenòmens, com si diguessim excepcions, i com que Sabadell es tan gran... aquesta vegada pot vanar-se de posseir un exemplar del gènere que excel·leix per la simpatia que traspua, l'elegància atraient, la opulència voluminosa que *romp* a tot moment en les aristocràtiques presidències en les quals desplega un talent «insuficient» per resoldre les més dificultoses comeses.

De creure en la fàcil educació intel·lectual de certes dones assegurariem que el nostre cas la supera, puix que és capaç de fer triomfar exposicions i consagrar artistes no direm si pel valor real o la barra incommensurable de certes sogres.

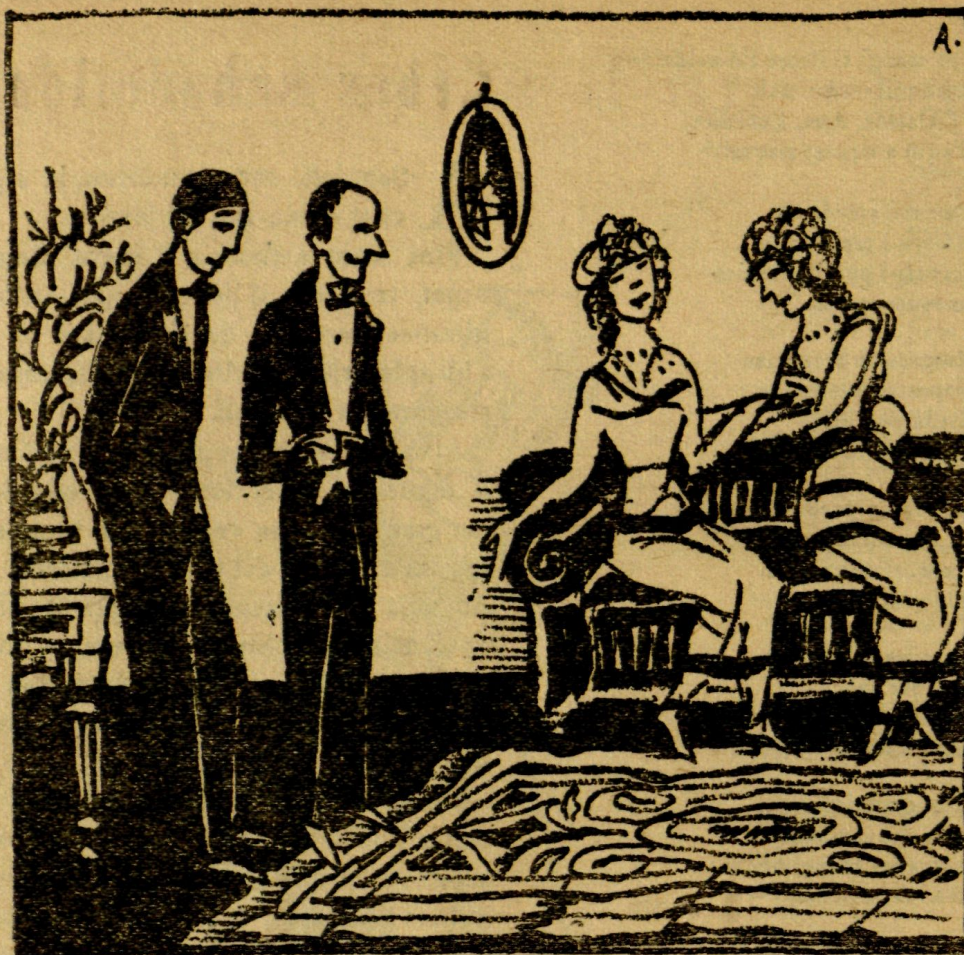
* * *

Els agricultors sabadellencs en tot temps es dediquen a plantar cebes. Passegeu pels environs de la ciutat i en tots els horts, ja els dels hortelans com en els dels aficionats, hi trobareu belles esteses de cebes.

Cebes, cebes de diferents gustos i tamany: de cebes dolces quasi no en resten puix que el gran consum és la ceba amargant. Es veu que té tirada.

Així m'ho contà un bon pagès a qui preguntí: Què, arrenen molt per ací les cebes?—Que si arrenen? ja ho crec!—em contestà. Figureu-vos que una vegada uns quants senyors pretengueren arrencar la ceba que tenim a l'escut de la ciutat i per molt que feren i estiragassaren, no aconseguiren pas d'arrencar-la. Ja ho veieu si arrenen endins.

Això demostra que les cebes de Sabadell són les millors del món (que no s'ofenguin els mataronins) podent-se fer abundosa exportació, principalment de la classe *agre*, que se'n cull de sobres.

LES ETERNES QÜESTIONS INTERNACIONALS

—Veus? l'Angeleta i la Montserrat encara disputen de les perles.

—Res, és el tema del dia: la qüestió d'Orient.

TIPUS I TRIPES

EL GARROT

NO us penseu, lector simpàtic, que us vagi a donar garrot, no; això és cosa que no m'incumbeix i, en bona fe, que no em faria gens ni mica de goig. De donar garrot s'encarreguen uns individus que segurament són lletjos i infal·liblement antipàtics. Hom els coneix amb el nom de "butxins". Passo!

El garrot que m'interessa, encara que d'una manera relativa, és aqueix bastó que a voltes veureu penjant del braç d'un senyor de categoria enlairada. Aquest garrot serà de bambú o de puny de plata. A voltes serà el bastó del matalasser, a voltes el bastó estrany del pastor de muntanya. Cada bastó té el seu ofici, però, cada bastó en mans hàbils, pot dedicar-se a una mateixa feina: estovar el pròxim. Es clar que això no és precisament un bon precepte, però, és la feina pràctica que molts garrots estan destinats a fer.

Però, tanmateix el bastó, o diem-li garrot, no és una eina molt fidel. A voltes es converteix en enemic del seu mateix propietari, que per altra part no el pot conèixer de vista.

Recordo que una vegada era un senyor qui se les donava de valent. Sempre el veuríeu amb el garrot al costat. Una nit que tornava sol a casa seva, li sortí al pas un lladregot, qui, amb poca urbanitat per cert, li exigí el rellotge i la calderilla.

Ell, el senyor valent, agafà el garrot per la punta, pensant que pegant-li pel mànec, els cops tindrien més efecte, no recordant-se que el garrot era d'espasí. No cal que us expliqui la resta, bé prou ho haureu endevinat: el lladregot esdevingué més ben armat que el valent senyor, el qual, més ple de por que d'altra cosa li lliurà dòcilment la calderilla, el rellotge i crec que l'estilogràfica i tot.

Ah! el garrot se l'endugué el lladregot, qui després se'l vengué a un antiquari.

Perla Blanca i «El Borinot»

ENTREVISTA INTERESSANT

S ABENT EL BORINOT que la genial (!!)

"estrella" del film, Pearl White, es trobava a Barcelona no podia, naturalment!, deixar de visitar-la, a fi de conèixer les diverses opinions d'ella respecte aquesta ciutat. Així és que, deixant-nos dur del nostre instint de bons observadors, ens encaminàrem a l'Hotel Ritz, on suposàvem que s'hostatjaria la gran "Star" de la cinematografia. Realment està bé el Ritz! Fôrem rebuts com un príncep... tal com exigeix la categoria d'un borinot. Oh, ah, oh! Era a l'hora immillorable, el migdia. I ja teniu EL BORINOT, vestit de les festes, dins el gran Hotel! Feia una estoneta que ens esperàvem, quan comparegué un senyoràs (que per unes grosses lletres que duia a les "xulapes" de l'americana sabérem que era un "Intérprete") i de part de l'artista ens convocà a audiència per a una hora més tard. No podíem, doncs, començar la nostra escomesa més victoriosament.

Desitjosos, com hem dit, de conèixer el pensament de la popular "estrella" de primera magnitud, hi tornàrem a l'hora convinguda.

Entrem a l'"all" on tot seguit veiem la Perla Blanca voltada no precisament de soledats, sinó de mantes persones i en el precís moment que un fotògraf es disposava a fer allò que no cal dir. L'operació és al punt, i seguidament es feren les presentacions de rigor amb delicada etiqueta (oh, ah, oh!). La Perla Blanca, amb el seu característic somriure ens saludà amb una forta estreta de mà. Ens parlà en anglès: ho va fer molt bé. Després parlà en francès, què bé, també! Va provar de confegir algunes frases en català: colossal! Per fi li etzivem: "Qu'est ce que dites-vous de Barcelone?" I naturalment, com tots els estrangers que l'han visitada ens diu que és "Très belle, enchanteresse".

Nosaltres, no cal dir-ho, no cabíem a la pell i pensàvem en el senyor Ribé i àdhuc en el baron de Bibé: mireu què bé!

EL BORINOT desitjava preguntar-li moltes coses a la simpàtica actriu de la pantalla; i més per tal com sabíem que s'interessava molt per les nostres ídem. Però... oh!... veiem que el fotògraf la feia frisar... Anàvem a fer-li l'última pregunta, la més interessant. (Oh, quina seria?)... quan Perla Blanca ens pregà que la dispensés-

—Ai, Senyor!... pobretal! Ja sé que la seva filla fa set mesos que és a l'hospital.

—Sí; és infermera.

sim un moment... Se'n va i torna (és clar) al cap d'uns minuts amb un paper als dits signat per ella, pregant-nos que saludéssim als nostres lectors. Veu's aquí la salutació autèntica, amb la signatura autèntica (qui no s'ho vulgui creure, que li ho vagi a preguntar; no costa pas tant):

"Aux sympathiques lecteurs du BORINOT en recordance de ma visite a la belle Barcelone".

Pearl White

Tot això fou fet, recollit i anotat, complint encàrrec especial, però molt especial d'EL BORINOT, per l'afectíssim i molt, moltíssim segur servidor de vostès,

JORDI DEL VAL

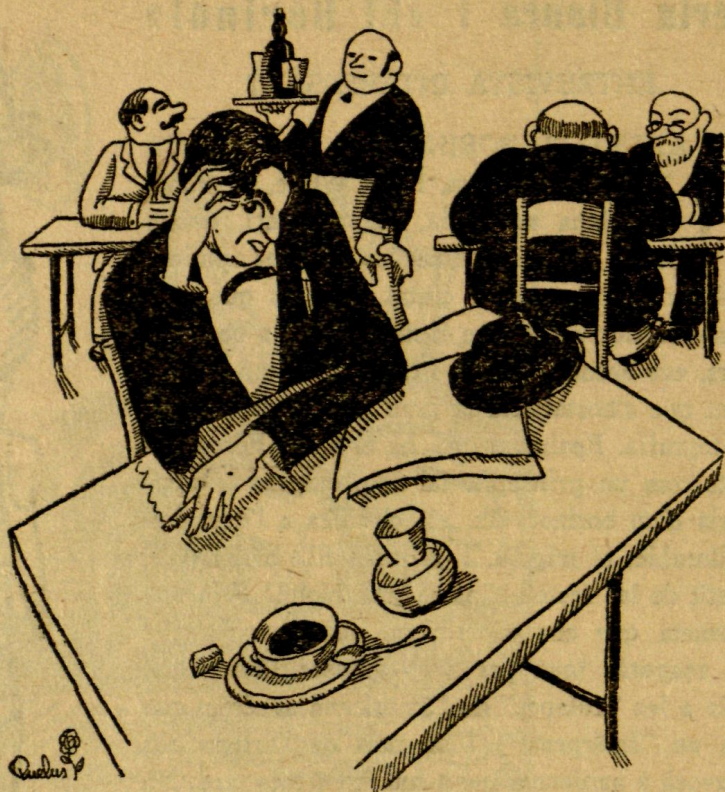
NO BALLAREM

UNA de les coses més empipadores és ço que usualment s'anomena exigències socials. No n'hi ha per menys si ho considerem bé que perquè hom té quatre quartets, i que els fa treballar tal com Déu mana, es vegi obligat a ésser soci del "Casino recreativo" de la barriada, concórrer a les *soirées*, prendre llotja a l'envelat i altres menudències que, al cap de l'any, comptat i debatut, fan un grapat de pessetes i un feix de molèsties. No, no; jo mai no he estat d'aquests romansos. La meua carnadura natural és, des del néixer, enemiga de les coses forçades i de les sabates baixes. Res d'hipocresies; m'agrada dir pa al pa, i vi al que em fa beure el taver-ner per bé que sigui batejat sense pas-sar per l'església.

El que, de sempre, m'ha pesat més, però, han estat els balls de societat. Por-tar la dona al ball és igual que sotme-tre'm a una tortura. No es digui ara que sóc ge-lós o no tinc confiança en la dona; no, res d'això. Hom preguntarà, potser, que no heu ballat mai?, prou!; de fadrí no en perdonava ni un, en balla-va tants com en tocaven.

El que hi ha és que conec, per pròpia experièn-cia, tots els trucs del bon sarauista. Bona fama, i ben guanyada, era la que disfrutava en la me-va joventut quan amb aquestes cabòries sabia allunyar els mal-de-caps que, més sovint del que volia, em turmentaven per diferents motius, a bon segur sols interessants per a un servidor de vostès.

Actualment estic content, car m'assabento que alguns governadors han prohibit els balls amb fortes sancions als infractors. Els marits models i els excel·lents pares de família, vetlladors dels bons costums, aplaudeixen el bon sentit i frueixen amb el retorn de la tranquil·litat. Seria debades pretendre demostrar el profit que la societat ha de copsar de les recents disposicions governati-ves suara promulgades. Per al llegidor amatent serà fàcil treure'n les conseqüències, i els sociò-legs i moralistes tindran abundor de tema, els uns per escatir-ho, els altres per comentar-ho en ar-

QUI NO S'ACONHORTA ES PERQUE NO VOL

—M'han xiulat l'obra... I sort, sort que només tenia un acte: si n'arriba a tenir tres!

ticles, conferències i congressos, directament o indirecta, relacionats amb la puja de les subsis-tències i la escassetesa de l'habitació econòmica. La premsa en parlarà abastament i les premses de debò no donaran prou llibres per satisfer la de-manadissa que de les quatre parts del món re-bran els editors, avui impossibilitats de fer còr-rer pornografies, podent-se guanyar la vida hon-radament imprimint i difonent impresos rublerts de normes higiènic-socials més ultranceres—ja ho crec!—que les normes higièniques que ningú no observa, ni tan sols els metges per por d'és-ser una excepció.

La joventut i, els que per motius que no són del cas, no formen en els llurs rengles, es veuran alliberats de l'enuig de ballar amb la més llet-ja més vegades de les que voldrien.

Quant és a nosaltres, hem de declarar sincera-ment que ja hi estàvem posats i no ens venia d'un pam ni d'un "tanto", com diuen els de Reus. Si ara diuen que no hem de ballar,—sempre obe-dients,—no ballarem.

Oidà, avui fos i demà festa.

EL DOCTOR ARMILLA

Del balconet estant

ELS ARBRES DE LA PLAÇA DE CATALUNYA.

La primera cosa que han fet els innovadors o urbanitzadors (!) a la Plaça de Catalunya—sempre tan soferta!—ha estat plantar uns arbres. Es molt dir això d'arbres; per ara només són que unes posts, que més aviat semblen colossals antenes per a la instal·lació d'una estació colossal de telefonia sense fils.

Però en fi, els qui hi entenen diuen que sí, que són arbres, que si ara són pals secs, ja treuran arrels, i no de bogeria; perquè aquestes arrels i allò altre avui està capitalitzat i monopolitzat.

Mentrestant és evident que aquests pals poden servir a meravella per voleiar draperies de festa, per tots els carnavals que convingui, i així faran joc complert amb les posts dels tramvies-muntanyes-russes del senyor Foronda.

EL FERROCARRIL DEL CARRER DE BALMES.

Mireu com passa amunt i avall aquest simpàtic carril. Mireu, mireu-ho molt. Molt; perquè avui per avui, us heu de contentar amb això sol: mirar-lo.

No es pot tocar.

LA IMMORTALITAT DE BARCELONA

Hi ha nobles ciutats i viles que es gloriegen de llur títol de "tres vegades immortal". Barcelona n'és ben bé sis vegades, d'immortal, i no diem res. Bonica lliçó de modèstia. Sis vegades, dèiem, immortal? Sí, comteu.

1.ª Per no haver-se mort ja a hores d'ara després de tantes operacions, volem dir les rases eternes i profundes dels metropolitans i de moltes altres coses, que ha hagut de sofrir i que està sofrint.

2.ª Per no haver-se mort de fàstic davant la badoqueria dels grups de la Rambla que miren les "dones-anuncis", i que no us deixen caminar per la sendera de la rambla, us obliguen a daval·lar als passos laterals amb imminent perill de veure-us fet trossos pels carretons del senyor Foronda.

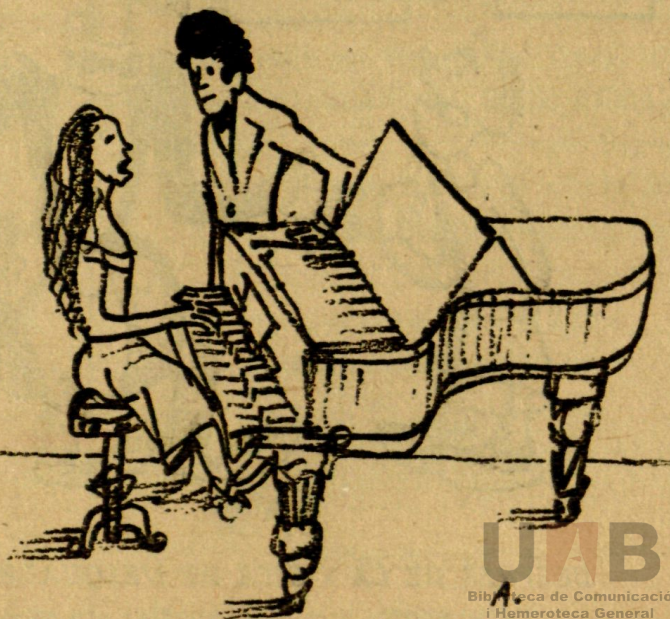
Ha passat per la Censura Militar

4.ª Per haver patit tant de temps, sense morir-se, aquell Ajuntament anterior que... res, vaja, no cal dir-ne res després de les paraules condemnatòries que hom li ha dit amb tanta d'eloqüència, pel desgovern i la barbàrie en què tenien la ciutat. O, si no, compareu.

Ha passat per la Censura Militar

6.ª Per suportar la immensa brutícia que infecta els carrers de la ciutat.

V. i N.

La visita:—I la nena?

La mamà:—Amb el mestre de piano.

La visita:—Ah, és el seu mestre? Doncs, compte amb les "fugues".

DE QUÈ ENS QUEIXEM

TO crec que deu ésser per costum! Ens han dut al món queixant-nos; ens hem anat queixant de petits, fixant-nos en els adolescents; un cop adolescents, davant l'exemple dels vells, continuem exclamant-nos i dient estupideses de la nostra sort... i així anem seguint.

La inèrcia que encara ens empeny no ens ha deixat, oh traidora inèrcia! parar-nos amb els peus ben plans davant els castells de la felicitat.

Suposant que els diners fan la sort, donen benestar, fan el món pla, sempre il·luminat pel sol, la benaurança, la tranquil·litat, què fem? Perquè, amb la queixa sempre als llavis, correm vertiginosament dintre la vall del desesper, i no tombeu el cap per veure els anuncis de la felicitat, de lletres grosses i esclatants?

Per l'amor de Déu! Llegiu aquestes lletres tan serenament com pogueu, reprimiu per uns moments deixeu les queixes, i feu el que hom us indica si voleu ésser feliços, si és que creieu que l'or i l'argent són la clau que obre les portes de la felicitat: Compreu una "Manguardia", passeu com si fos pel pont de les punxes les esqueles, els articles de fons, el remittits, el carnets de Radio, les noves de Sport, la informació nacional i estrangera de noves sensacionals, de destronaments,

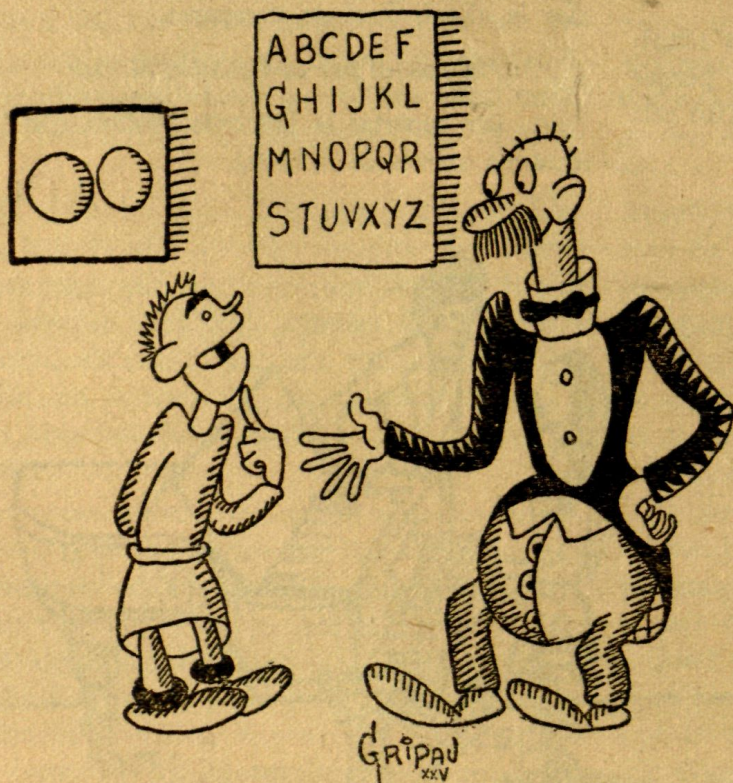
d'assassinats, de sublevacions, de bombes i d'estrenes, de noves del port amb el moviment marítim (això són coses baixes!) i fixeu-vos disciplinadament en la secció d'anuncis, i allí trobareu el filó, l'esperança; tot fort, no res de mitges tintes. En veureu que diuen així:

"Es necessiten 20.000 pessetes per ampliar negoci segur. Les tornaré en un terme de dos mesos, més 40.000 pessetes extraordinàries pels beneficis que hauran produït"; un altre: "Venc finca, ben situada, magnífica renda, lloc esplèndid, quatre vents, es domina el port, Montserrat i la Bordeta: 40 pessetes cada mes, durant un any; després passarà a possessió de l'afortunat que ens escolti".

¡Oh cecitat humana! què fas? què esperes? Potser com els israelites, als quals era donat el saborós manà per influència divina, esperes tu que pel mateix sistema et trobis l'home més feliç del món en un aclucar d'ulls? Què més fàcil que comprar una invicta "Manguardia", deixar 20.000 pessetes a l'honrat comerciant que et dona el camí, i esperar el premi d'aquell agraïdíssim home?

No ens hi pensem més; i d'aquí a un temps ben curt haurem convertit aquesta tristíssima terra en un deliciós paradís, terpsicorejant al so de música celestial de dia, i donant mercès a Déu i al respectiu comerciant, de nit.

FERGUS

DESPRES DE LA VISITA DE L'ESQUADRA

—Tu, que estàs fort en geografia: cap on cau Anglaterra?

—Em sembla que és pels barris de prop de casa: quan truca algú fora d'hora, a casa sento que diuen: deu ésser un "inglés".

FIGURES OLOTINES

Escriu amb cinisme
i és un gran covard,
ell mai no perdona
al que l'ha bescantat.
Les culpes dels altres
ell ha volgut dir...
però no diguis en públic,
el que saps de mi.

... ..
Gandul sense escrúpol,
viu sense fer res...
i sa bona esposa
el manté i vesteix.

La ploma i el llapis
manega molt bé,
fa caricatures
i articles també.
Quan del "Mecus" i el "Tòtil",
ell ja s'ha burlat,
no sabent on dar-la
es fa el seu retrat.
Vesteix "no t'hi fixis",
i estic ben segü
que ni per casar-se
trobarà ningú.

PONTIS

APARELLS I ACCESSORIS
PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

VENDA AL MAJOR I DETALL

CARRER CANUDA, n.ºs 45 i 47

— B A R C E L O N A —

DIPOSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

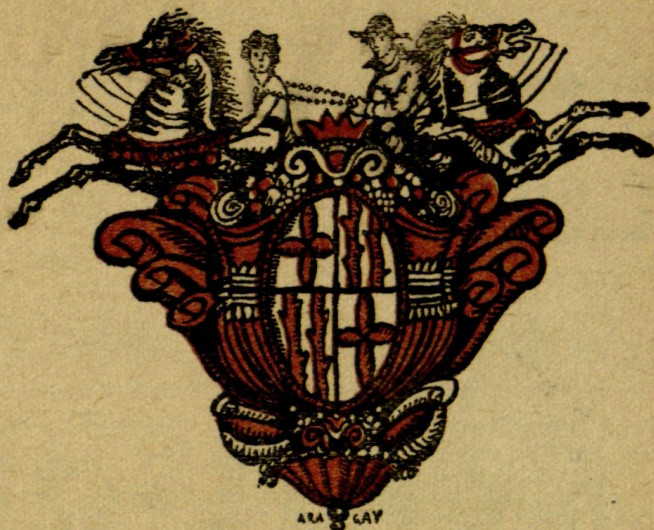
*Podeu adquirir el
primer volum de*
EL BORINOT
enquadernat

*(mig any)
a les llibreries.*

PREU 20 PESSETES

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1573-A

BARCELONA

Per a construir un aparell de Telefonia sense Fils,
cal comptar amb l'ajut d'un bon llibre, i aquest és

La T. S. F. a l'abast de tothom

escrit en català per Agusti Riu, l'instal·lador de
l'estació de l'Hotel Colón. Pòrtic d'En Carles
Soldevila. Pròleg d'En Rossend Sagrera.

Forma un elegant volum de més de 250
planes, il·lustrat amb 91 gravats inèdits
i enquadrats amb portada a quatre
tintes i es ven al preu de 5 ptes.

a totes les llibreries de Cata-
lunya i en la casa editora

Editorial Poliglota

Petrítxol, S

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Any III-Núm. 66
26 febrer 1925
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR
20 ems.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

- Sembla que el teu marit fa cara d'amoïnàt.
- Es que es devia pensar que et quedaries a dinar, mamà.